

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní Mgr. Lenkou Havlíčkovou ve věci

žalobkyně:

- a) T. B., narozená dne X,
  - b) M. Y., narozená dne X,
- jednající prostřednictvím žalobkyně a) jakožto zákonné zástupkyně,
obě státní příslušnost Republika Kazachstán,
obě bytem X,
obě zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Zvoníčkem,
sídlem Bělehradská 299/132, 120 00 Praha,

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-P10-2022,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se včasnou žalobou domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2023, č. j. OAM-1065/ZA-ZA11-P10-2022, jímž žalovaný vyslovil, že žádost žalobkyní o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) je nepřípustná a současně řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

2. Rozsudkem ze dne 14. 10. 2024, č. j. 178 Az 2/2023-70, (dále jen „první rozsudek“) podepsaný soud žalobu žalobkyně zamítl. Proti citovanému rozsudku podaly žalobkyně kasační stížnost, o níž rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 9. 7. 2025, č. j. 4 Azs 267/2024-40, (dále jen „kasační rozsudek“) tak, že první rozsudek zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší soud Závěry vyslovenými Nejvyšším správním soudem v kasačním rozsudku je podepsaný soud dle § 110 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázán.

Žaloba

3. V žalobě žalobkyně a) uvedla, že podala dne 5. 12. 2022 v pořadí již druhou žádost o mezinárodní ochranu, neboť se jí podařilo získat důkazy na podporu svých tvrzení, a to DVD, články z internetu, fotografie, na nichž je patrné jméno manžela žalobkyně a), které nebyla z objektivních důvodů schopna zajistit během předchozího řízení o udělení mezinárodní ochrany. Důvodem podání uvedené žádosti byl rovněž ozbrojený konflikt v zemi původu v lednu roku 2022. Žalovaný měl tedy žádosti žalobkyně o mezinárodní ochranu meritorně posoudit, a nikoliv řízení o nich zastavit.
4. Žalobkyně a) sdělila, že její rodina vyznává netradiční směr islámu, odlišný od majoritního chanafijského směru. Žalobkyně v žalobě tvrdila, že byla hlavním představitelem (imámem) společenství Džamahad. Kvůli svému náboženskému vyznání a spojení se zakázaným náboženským hnutím byla rodina žalobkyně a) v zemi původu pronásledována. Uvedenými skutečnostmi, které žalobkyně doložily v druhé žádosti o mezinárodní ochranu, se však žalovaný nezabýval. V případě návratu do země původu se žalobkyně obávájí stupňování pronásledování, jak se to již stalo manželovi žalobkyně a), který byl uvězněn pro praktikování své víry, ačkoliv oficiálně byl uvězněn pro držení drog, které mu byly podstrčeny státními orgány.
5. Žalobkyně upozornily, že žalovaný v napadeném rozhodnutí pominul, že v Kazachstánu došlo v lednu 2022 k vyhlášení dvoutýdenního výjimečného stavu a prezident země požádal o mezinárodní vojenskou pomoc. Podle žalobkyně žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí uznal, že situace v Kazachstánu je velmi vážná, ale na str. 8 nesprávně dovodil, že od meritorního rozhodnutí o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nedošlo k žádné relevantní změně a řízení nesprávně zastavil. Dle žalobkyně v zemi původu neustále dochází k porušování náboženských svobod a lidských práv. Státní orgány odmítají registrovat netradiční náboženské skupiny, přičemž jim brání v praktikování víry a kriminalizují je. Žalobkyně spatřují nedostatečně zjištěný skutkový stav v tom, že žalovaný uvedené skutečnosti neposoudil jako azylově relevantní pronásledování. K pojmu pronásledování a důkaznímu standardu v obdobných věcech poukázaly na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, sp. zn. 9 Azs 39/2019, a ze dne 30. 9. 2008, sp. zn. 5 Azs 66/2008.
6. Žalobkyně uvedly kritéria, dle nichž se posuzují bezpečné země původu. Zároveň konstatovaly, že Kazachstán není v Česku považován za bezpečnou zemi původu, a proto nemohla být žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Kazachstán není uveden ve výčtu bezpečných zemí původů v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců.
7. Dále žalobkyně uvedly, že za vážnou újmu se považuje i situace, kdy vycestování cizince není možné s ohledem na závazky plynoucí z mezinárodních smluv, jimiž je Česko vázáno. Tedy i situace, kdy vycestování není možné s ohledem na respektování soukromého a

rodinného života dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně b) zdůraznila, že nutnost vycestování z Česka by pro ni znamenala nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života, neboť zde žije třetinu svého dosavadního života (5 let), dokončila zde povinnou školní docházku a nyní zde studuje obchodní akademii. Žalobkyně b) zde má veškeré rodinné a sociální zázemí a přátele. Na podporu svého tvrzení stran nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně poukázaly na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32, a ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28. Popsané okolnosti týkající se soukromého a rodinného života, které žalobkyně uvedly v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, měly být kvalifikovány jako vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

8. Žalobkyně namítaly, že napadené rozhodnutí je z výše uvedených důvodů nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, částečně nemá oporu ve spise a částečně je vnitřně rozporné. Podle žalobkyň je odůvodnění napadeného rozhodnutí mechanické, přepjatě formalistické a je z něj patrná snaha odmítnout žalobkyním poskytnutí mezinárodní ochrany.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí. Konstatoval, že žalobní text je totožný jako ve věci zletilého syna žalobkyně a), jehož správní žaloba je u zdejšího soudu projednávána pod sp. zn. 42 Az 3/2023, proto odkázal na své vyjádření v uvedené věci. Žalovaný zdůraznil, že žaloba je psána bez znalosti napadeného rozhodnutí. Žaloba se na třech stranách věnuje tomu, že Kazachstán nepatří na seznam bezpečných zemí původu, přičemž žalovaný v napadeném rozhodnutí ničím podobným neargumentoval. Žalovaný sdělil, že informacím, které žalobkyně žalovanému poskytla, a které žalobkyně označila za nové, se žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně věnoval na straně 4 a následujících napadeného rozhodnutí.

První replika žalobkyň

10. Žalobkyně zopakovaly své tvrzení o pronásledování v zemi původu z náboženských důvodů a žalobu doplnily o dále uvedené důkazní návrhy. Žalobkyně společně s replikou soudu doložily výzvu Žylyjské okresní prokuratury Republika Kazachstán ze dne 19. 12. 2022 a předvolání Žylyjského okresního oddělení vnitra ze dne 16. 1. 2023 a 9. 2. 2023 k výsledku žalobkyně a), které měly prokázat pronásledování žalobkyně a) v zemi původu z náboženských důvodů. Žalobkyně a) uvedla, že je stále pronásledována státními orgány Kazachstánu kvůli svému náboženskému vyznání a příslušnosti k sociální skupině rodinných příslušníků osob spojených se zakázaným náboženským hnutím.
11. Žalobkyně poukázaly na nedostatečnou analýzu bezpečnostních rizik, kterým by žalobkyně v případě návratu do Kazachstánu čelily. Kazachstán dlouhodobě porušuje náboženské svobody a žalovaný tuto skutečnost v posuzované věci nezohlednil. Poukaz žalovaného ve vyjádření na irelevanci namítaného statusu Kazachstánu jako bezpečné země původu žalobkyně označily za odvádění pozornosti od podstaty věci. Žalobkyně sdělily, že v žádosti o mezinárodní ochranu uvedly nové skutečnosti, pro které měly být jejich žádosti meritorně posouzeny – celková změna politické a bezpečnostní situace v Kazachstánu (protesty z ledna 2022), individuální pronásledování žalobkyně (doložená výzva a předvolání). Uvedená předvolání byla vydána až poté, co žalobkyně a) opustila zemi původu, což svědčí o setrvalém a systematickém zájmu státních orgánů Kazachstánu o náboženské aktivity

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobkyně a). Uvedená předvolání s ohledem na datum svého vydání nemohla být zohledněna v řízení o předchozích žádostech o mezinárodní ochranu. Žalobkyně odmítly zamítavý postoj žalovaného k podpůrnému dopisu od Klubu vášnivých srdcí a uvedly, že je důkazem založeným na důvěryhodných informacích o potlačování náboženské svobody v Kazachstánu a dokládá, že případ žalobkyní vzbudil pozornost mezinárodních institucí. Žalobkyně dále upozornily, že předložená DVD obsahují záznamy o násilnostech ze strany státních orgánů Kazachstánu z ledna 2022 vůči obyvatelstvu včetně zabíjení mladých lidí, žen a dětí. Videozáznamy dokládají zhoršení bezpečnostní situace v zemi včetně represí vůči náboženským skupinám. Žalobkyně podotkly, že vyjádřily obavy o svoji bezpečnost právě na základě událostí z ledna 2022, což jsou nové skutečnosti, které nebyly v předchozím řízení dostatečně zohledněny. Žalobkyně sdělily, že doložené články o situaci v Kazachstánu z let 2009 a 2012 přes svou neaktuálnost dokládají dlouhodobý trend represí vůči náboženským skupinám v Kazachstánu.

12. Dále žalobkyně konstatovaly, že žalovaný podcenil rizika hrozící žalobkyním při jejich návratu do země původu, přičemž zopakovaly svá žalobní tvrzení stran jim hrozícího nebezpečí v případě návratu do země původu. Žalobkyně rovněž uvedly, že při rozhodování žalovaného byla opomenuta zásada, aby bylo dbáno nejlepšího zájmu dítěte, tedy nezletilé žalobkyně b), která zde žije od roku 2018, je začleněná do české společnosti, navštěvuje zde obchodní akademii, má zde přátele a sociální vazby, hovoří plynule česky a má výborné studijní výsledky. V případě návratu do země původu by žalobkyně b) přerušila svůj dosavadní vzdělávací proces a byla by nucena přivykat novému odlišnému školskému systému v kazašském jazyce, byla pronásledována z náboženských důvodů a utrpěla by psychické a emocionální trauma. S ohledem na uvedené skutečnosti by nucený návrat nezletilé žalobkyně b) do země původu pro ni znamenal nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Druhá replika žalobkyň

13. Žalobkyně ve svém podání ze dne 11. 9. 2025 označeném jako „doplnění důkazů“ a „Přípis žalobkyní po vydání rozsudku Nejvyššího správního soudu“, které je dle svého obsahu dalším vyjádřením žalobkyní, uvedly, že žalobkyně a) je ve vlasti pronásledována pro své náboženské vyznání a pro příslušnost k sociální skupině rodinných příslušníků osob spojovaných se zakázaným náboženským hnutím a v případě návratu se obává gradace tohoto pronásledování. Uvedly, že na podporu svých tvrzení předkládají důkazy, které získaly až po podání žaloby a odkázaly na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v této věci, dle kterého by správní orgány i soudy měly přihlídnout i k novým skutečnostem a důkazům, které se objeví, nebo vyplynou na světlo světa až po vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Uvedly, že systematický zájem státních orgánů v kombinaci s již dříve zaznamenanými represivními opatřeními vůči jejich rodině a zhoršující se politickou situací v Kazachstánu prokazuje, že žalobkyni a) v případě návratu hrozí vážná újma. Uvedly, že z předvolání na policii a přípisu vyšetřovatele ze dne 12. 5. 2025 je zjevné, že státní orgány Kazachstánu nevnímají žalobkyni a) jen jako řadovou občanku, ale jako potenciální hrozbu. Vnímání náboženských skupin jako potenciálních zločineckých organizací je v autoritářských režimech běžné a vysoce rizikové, to potvrzuje, že žalobkyně a) čelí závažným obviněním, která by mohla vést k jejímu dlouhodobému zadržení nebo uvěznění. Zájem orgánů boje proti organizovanému zločinu o žalobkyni a) není ojedinělý, nebo nahodilý, ale systematický a vyvolává u ní vážnou obavu z trestního stíhání. Předvolání

k výsledku na oddělení boje proti organizovanému zločinu dokládají podkládají posun do roviny trestněprávního rizika. Uvedly, že kazachstánský represivní režim často pronásleduje nejen jednotlivé aktivisty, ale i jejich rodinné příslušníky, proto se žalobkyně a) obává, že by se obětí stejných represí mohla stát i žalobkyně b). Dále žalobkyně uvedly, že články a audiovizuální materiály, které žalobkyně předložily (pozn. soudu: k vyjádření ze dne 11. 9. 2025 žalobkyně předložily pouze strojový překlad přepisu videa), dokreslují systematické potlačování projevů víry mimo systém preferované struktury a kriminalizaci běžných náboženských aktivit pod nálepkami extremismu či terorismu. Popsaly v médiích prezentovaný případ zadržení údajných verbířů teroristů v rámci koordinované operace Výboru národní bezpečnosti a uvedly, že náboženský obsah, jeho držba a šíření se dostávají do bezprostřední souvislosti s nejzávažnějšími skutkovými podstatami, což zásadně zvyšuje riziko pro osoby, které režim řadí mezi tzv. netradiční náboženské skupiny. Uvedly, že předložené články dále odkazují na perzekuci běžných náboženských aktivit, jako je čtení knih, šíření náboženských materiálů nebo šíření víry na sociálních sítích, nejedná se přitom o exces, ale o běžnou praxi. V řadě případů přitom byly uloženy i víceleté tresty odnětí svobody za zcela nenásilné projevy víry. Dle výročních zpráv USCIRF za roky 2023 a 2024 Kazachstán patří mezi země, kde je náboženská svoboda dlouhodobě a systematicky potlačována, proto bylo doporučeno, aby byl zařazen na Seznam zvláštní pozornosti. Dále žalobkyně uvedly, že předvolání k podání vysvětlení/svědecké výpovědi v náboženských věcech není v Kazachstánu neutrální či neškodný úkon, ale první standardní krok k sankci v režimu správního řízení a při setrvání v náboženské aktivitě i k trestnímu řízení. Těmto správním řízením často předchází varování nebo zajišťovací úkony.

14. Dále žalobkyně ve svém vyjádření zopakovaly odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 7. 2025 a v návaznosti na to uvedly, že rozšiřují v žalobě uvedené námitky týkající se nesprávného vyhodnocení nových skutečností ve smyslu zákona o azylu ze strany žalovaného. Uvedly, že doložily další dokumenty, jejichž obsah zásadně rozšiřoval rozsah původně posuzovaných skutečností, neboť byly doloženy konkrétní a aktuální aktivity státních orgánů vůči žalobkyni a), což je novým důkazem perzekuce. Doložily také, že získání těchto dokumentů bylo možné až po jejich odchodu z Kazachstánu, k tomu jim pomohli sousedé a rodina. Dále uvedly, že události z ledna 2022 představují zásadní změnu v politické a bezpečnostní situaci v Kazachstánu, dokládají, že represivní praktiky režimu se zintenzivnily. Uvedly, že pronásledování žalobkyně a), kterému byla dříve vystavena, pokračuje i po jejím odchodu ze země. Zopakovaly, že pokud bylo předvolání žalobkyně a) na policii a státní zastupitelství předloženo až v řízení před soudem, tak již z principu nemohlo být žalovaným zohledněno v předchozím řízení. Žalobkyně a) neměla odvahu dříve kontaktovat dceru v Kazachstánu. Zpochybňování důvěryhodnosti žalobkyně a) ze strany správního orgánu není podloženo relevantními důkazy, naopak žalobkyně v průběhu řízení konzistentně popisovala své obavy o bezpečnost a důvody, proč nemohla získat dokumenty dříve. Skutečnost, že předvolání jsou z doby, kdy již žalobkyně a) nebyla v Kazachstánu, ukazuje, že tamní úřady nadále projevují zájem o její osobu a podezírají ji z nedovolených náboženských aktivit. Formulace a obsah předvolání odpovídají oficiální praxi a dokazují náboženský motiv. Předvolání z prosince 2022 a února 2023 žalobkyni a) výslovně označují za stoupenkyni netradiční náboženské skupiny, která není v Kazachstánu registrována (pozn. soudu: předvolání z roku 2023 žádné informace o náboženském vyznání neobsahují), již to prokazuje, že proti ní vystupují z náboženských důvodů, nikoli v rámci neutrální bezpečnostní kontroly. Dále žalobkyně uvedly, že dopis od lidskoprávní organizace „Klub vášnivých srdcí“ vyjadřuje podporu žalobkyni a) a je důkazem, že její

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

případ vzbudil pozornost mezinárodních institucí a že situace v Kazachstánu je závažná. Dopis se zakládá na věrohodných informacích a reflektuje stejný typ pronásledování, kterému čelí i žalobkyně a) a potvrzuje, že situace žalobkyně není ojedinělá, nýbrž zapadá do systematického vzorce represí vůči věřícím netradičních směrů v Kazachstánu. Dále žalobkyně zopakovaly, že videozáznamy z roku 2022 a internetové články dokládají protesty na začátku roku 2022 a zhoršení situace po tzv. „krvavém lednu“.

15. Dále žalobkyně citovala Praktický komentář z ASPI k § 14a zákona o azylu a uvedla, že podle Evropského soudu pro lidská práva (ve věci F. H. proti Švédsku a ve věci L. M. proti Rusku) koncept reálného nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení zahrnuje jakékoli jednání, které ohrožuje fyzickou či psychickou integritu jednotlivce. Uvedly, že ustanovení § 14a zákona o azylu vychází z čl. 3 Evropské úmluvy ochrany lidských práv a základních svobod, který zakazuje vracení osob do zemí, kde jim hrozí nelidské zacházení nebo trest smrti, a že doplňková ochrana zahrnuje i ochranu před ohrožením základních práv, pokud nelze zajistit bezpečí v zemi původu. Dále odkázaly na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 7. 2. 2009, ve věci Elgafaji et al., sp. zn. C-465/07, ze kterého odvodily, že míra individuálního ohrožení může být nižší, pokud existuje vysoká úroveň obecného nebezpečí vyplývajícího z represivního režimu.
16. Na závěr žalobkyně zopakovaly, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval námitkou nejlepšího zájmu dítěte a zcela opominul aplikaci článku 3 Úmluvy o právech dítěte. K tomu uvedly, že nejlepší zájem dítěte zahrnuje nejen ochranu před fyzickým ohrožením, ale i zajištění stability a bezpečného prostředí pro jeho vývoj a že by nucený návrat žalobkyně b) do Kazachstánu představoval nepřiměřený zásah do jejího soukromého a rodinného života.

Ústní jednání soudu

17. V předcházejícím řízení soud k projednání žaloby nařídil jednání. Při jednání soudu konaném dne 14. 10. 2024 právní zástupce žalobkyň odkázal na písemné vyhotovení žaloby a repliky.
18. Pověřená pracovnice žalovaného při jednání soudu dne 14. 10. 2024 uvedla, že pokud překlady dokumentů (výzva okresní prokuratury ze dne 19. 12. 2022 a předvolání okresního oddělení vnitra ze dne 16. 1. 2023 a 9. 2. 2023) doložených žalobkyněmi k replice vycházely z kopií, a nikoliv originálů, pak není ověřena jejich pravost. Sdělila, že žalobkyně v mezidobí podaly další opakované žádosti, které byly zamítnuty rozhodnutím ze dne 16. 1. 2024. V rámci řízení o uvedených žádostech se žalovaný vypořádal s žalobkyněmi k replice doloženými dokumenty. Dále uvedla, že žalobkyněmi doložené zprávy o situaci v Kazachstánu měly být vzhledem k jejich datu vydání doloženy žalovanému již v průběhu správního řízení. Pověřená pracovnice žalovaného zpochybnila pravost výzvy i předvolání a dodala, že z těchto dokumentů pro žalobkyni a) nevyplývala žádná újma, neboť se jednalo toliko o podání vysvětlení nebo svědecké výpovědi.
19. Při ústním jednání, které soud v dalším řízení nařídil na den 16. 9. 2025, ustanovený právní zástupce žalobkyň uvedl, že odkazuje na písemná podání ve věci s tím, že navrhuje provedení nových důkazů ve vztahu k prokázání toho, že žalobkyně jsou ve své vlasti perzekuovány pro své náboženské vyznání a příslušnost k sociální menšině. Je zde důvodná obava, že v případě návratu do vlasti bude tato perzekuce pokračovat a gradovat. Dle jeho názoru jsou zde nové skutečnosti, které byly doloženy v řízení před krajským soudem a které mohou

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

mít vliv na přezkoumávané rozhodnutí. Nejvyšší správní soud uvedl, že postačí pouze potencialita vlivu těchto skutečností na přezkoumávané rozhodnutí žalovaného. Poukázal na to, že některé důkazy předložené v předcházejícím řízení byly nesprávně vyhodnoceny, byla podceněna rizika vážné újmy při návratu do vlasti a nebyl zohledněn nejlepší zájem dítěte – žalobkyně b).

20. Dále právní zástupce žalobkyň uvedl, že z provedeného dokazování před soudem jednoznačně vyplývá, že žalobkyně a) je systematicky perzekuována ze strany Kazachstánských orgánů veřejné moci, o čemž svědčí řada předvolání k výslechům a dalších úkonů, které jsou označeny tím, že se týkají její náboženské aktivity. Zprávy všech neziskových organizací a zprávy z médií svědčí o tom, že v Kazachstánu existuje systematická perzekuce stoupenců tzv. netradičních náboženských menšin. Závěry z provedeného dokazování jednoznačně odůvodňují, že o opakované žádosti žalobkyň mělo být meritorně rozhodnuto. Na závěr srovnal situaci v Kazachstánu s politickým uspořádáním v Československu před rokem 1989 a s tím spojeným postojem k náboženským hnutím a politickými procesy. Uvedl, že ústavní pořádek České republiky je reakcí na tyto praktiky, které jsou nyní přítomné v Kazachstánu. Ústavněprávní hodnoty by proto měly prozařovat do rozhodnutí žalovaného, avšak žalovaný se ve svých rozhodnutích vyjadřuje tak, že situace v Kazachstánu je normální a jedná se o boj proti extremismu a terorismu. V Kazachstánu však je státem kontrolované náboženství, což ve svém důsledku představuje zásah do základních práv a svobod. Žalobkyním tak hrozí v případě navrácení přímé nebezpečí. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k novému projednání.
21. Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu dne 16. 9. 2025 odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a na své písemné vyjádření k žalobě a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Uvedl, že v prvním řízení o žádosti žalobkyň bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany, žaloba i kasační stížnost byla neúspěšná. Žalobkyně poté podaly novou žádost o mezinárodní ochranu. Podstatou věci je, že žalobkyně uvádějí stejné skutečnosti jako v minulé žádosti a řízení o ní, které již byly v řízení o první žádosti vypořádány. Opakovanou žádost tedy nebylo možné posoudit jinak, než jak o ní správní orgán rozhodl. Žalobkyně sama uvedla, že předkládá stejné důvody jako ve své první žádosti. Proto bylo rozhodnuto, že je její žádost nepřijatelná. Doplnková ochrana se v tomto případě neposuzuje, protože se jedná o opakovanou žádost.
22. Dále uvedl, že listiny, které žalobkyně předložily soudu, obsahují obecně známé skutečnosti, které zde byly již v roce 2019, ale i v roce 2015. Nelze odhlédnout od toho, k čemu se azylový příběh žalobkyň vztahoval. Jedná se o problém žádosti o mezinárodní ochranu a posuzování nepřijatelnosti žádosti. Relevantní jsou pouze listiny ze dne 11. 3. 2025 a 12. 5. 2025 a další předvolání, o kterých žalobkyně (v době rozhodnutí o první žádosti) nemohla vědět, ovšem v kontextu přísnějšího posuzování nové žádosti, jak jej popsal Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí, je nelze nabalovat na původní azylový příběh. Žalobkyně předkládala řadu nových důkazů až nyní, avšak před vydáním rozhodnutí žalovaného uvedla, že se nechce vyjadřovat k podkladům pro rozhodnutí a nenavrhuje jejich doplnění. Jestliže měly žalobkyně prostor pro doplnění podkladů, nelze napadenému rozhodnutí nic vytknout.
23. Při jednání konaném dne 14. 10. 2024 soud provedl dle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování výzvou Žylyojské okresní prokuratury Republika Kazachstán ze dne 19. 12. 2022, z níž vyplynulo, že žalobkyně a) byla předvolána k výslechu a podání svědecké výpovědi, neboť měla

být stoupenkyní netradiční náboženské skupiny, která není v Kazachstánu registrována. Žalobkyně a) byla poučena, že pokud se k výsledku nedostaví, bude předvedena a bude proti ní zahájeno správní řízení. Dále provedl soud dokazování předvoláním Žylyojského okresního oddělení vnitra ze dne 16. 1. 2023 a 9. 2. 2023 k výsledku žalobkyně a), aby se žalobkyně dostavila ke svědeckému výsledku k důstojníkovi z oddělení boje proti organizovanému zločinu. Pokud by se nedostavila pro neomluvitelné důvody, mohla by být předvedena nebo by proti ní mohla být přijata opatření dle čl. 353 trestního zákoníku Republiky Kazachstán.

24. Při jednání konaném dne 16. 9. 2025 provedl soud dle § 52 odst. 1 s. ř. s. dokazování listinami, které žalobkyně předložily v reakci na předvolání k jednání. Jednalo se o tyto listiny:

- články z internetu – „Speciální operace KNB: Terorističtí rekruti zadrženi v Astaně a Koshi“ ze dne 24. 1. 2025, „Je zakázáno číst. Soud s náboženskými čtenáři přicházejícími do Astany“ a „Skupina údajných extremistů byla zadržena v Astaně a Kosshy“, ze kterých soud zjistil, že se jedná o článek popisující zadržení údajných stoupců terorismu a zajištění náboženských knih a dalších (blíže nepopsaných) materiálů a na něj navazující články podporující zadržené muže. V těchto článcích manželky zadržených mužů tvrdí, že byli zadrženi jen za čtení knih.

- překladem přepisu videoklipu Národní bezpečnostní komise republiky Kazachstán (neuvedeného data), jehož obsahem je rozhovor manželky jednoho ze čtyř zadržených mužů podezřelých z propagace terorismu. Dle rozhovoru měli být zadrženi čtyři občané Kazachstánu, kteří jsou podezřelí z propagace terorismu a verbování stoupců teroristů, vyšetřování ještě neskončilo. Manželka tvrdila, že muži se scházeli k posílení víry a četli si z internetu, zajištěné texty byly posouzeny tzv. „experty“, kteří posuzovali jen pasáže vytržené z kontextu a shledali je extremistickými.

- předvolání žalobkyně a) na den 11. 3. 2025, aby se jako svědkyně dostavila na příslušné oddělení kazachstánské policie s poučením o možnosti předvedení v případě, že se k výsledku bez omluvy z vážných důvodů nedostaví.

- přípisem vyšetřovatele Výboru národní bezpečnosti Departmentu pro okres Žylyoj v Atyurauské oblasti ze dne 12. 5. 2025, ze kterého vyplývá, že se jedná o prosté sdělení, že úřad vyšetřovatele zjistil, že se žalobkyně a) podílí na činnosti neregistrovaného sdružení, a doporučení, aby svou účast na činnosti skupiny ukončila a uvedla ji do souladu se zákonem, tj. provedla registraci své náboženské skupiny. Byla poučena, že v případě pokračování v činnosti nebo provádění misijní činnosti bez povolení státu budou podklady předány k řízení o správním deliktu, za který jí hrozí pokuta nebo správní zadržení.

- tiskovou zprávu Kazakhstan International Bureau of Human Rights and Rule of Law „Za čtení knih hrozí vězení“ z konference ze dne 15. 8. 2025, ze které soud zjistil, že se jedná o internetový článek o konání tiskové konference dne 15. 8. 2025 na téma „Za čtení knih hrozí vězení“ k případu čtyř zadržených mužů podezřelých z propagace terorismu.

- tematickou zprávou organizace Forum 18 „Kazachstán: 144 správních řízení v roce 2022 ze dne 31. 3. 2023, ze které soud zjistil, že jedná se o zprávu popisující 144 správních řízení zahájených v roce 2022, která ve většině případů skončila uznáním viny a uložením pokuty (příčemž dle článku za nezaplacení pokuty hrozí zapsání na seznam dlužníků, se kterým je spojen zákaz opustit zemi), případně zákazem činnosti (v případě cizích státních

příslušníků deportací ze země). Většina přestupků spočívala ve zveřejňování náboženských textů online a nabízení náboženské literatury v obchodech nebo online bez souhlasu státu, dále za konání schůzí a rituálů bez státního povolení, držení či dovoz náboženské literatury, náboženské výuky dětí atd. Mezi cíle stíhání za porušení ustanovení správního řádu o náboženských aktivitách byli soukromí prodejci, obchodníci, muslimové, protestantští křesťané a svědkové Jehovovi. Dále je v článku popisováno, že dochází k zabavování a ničení náboženských knih policií a státními úředníky a že v roce 2022 byli stíháni dva učitelé Koránu z dunganské etnické menšiny. Dále článek uvádí, že v roce 2022 bylo dvacet pět jehovistů zastrašováno zasláním varování před údajným porušováním článku 490 správního řádu, pokud by se zapojili do misijní činnosti. Z článku dále vyplývá, že o přestupcích rozhodoval specializovaný správní soud.

- tematickou zprávu organizace Forum 18 „Kazachstán: 203 správních řízení v roce 2023 ze dne 4. 4. 2024, která popisuje stíhání za přestupky jako předchozí zpráva a představuje soubor popisujících 203 konkrétních případů z roku 2023.

- tematickou aktualizací Komise spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF) „Stíhání online náboženské aktivity v Kazachstánu z října 2023. Jedná se o článek, ve kterém jmenovaná organizace uvedla, že kazachstánská vláda přísně sleduje a omezuje náboženskou činnost pod rouškou boje proti extremismu. V roce 2011 byl přijat zákon o náboženství omezující náboženské aktivity. Lidé hlásící se k oficiálně netradičním směrům jsou sledováni a pokutováni. Dále zpráva popisuje návštěvu organizace USCIRF v Kazachstánu v květnu 2023 za účelem monitorování stavu náboženské svobody. Organizace zjistila, že proces registrace náboženských skupin je složitý, děti mají zakázáno na školách nosit hidžáb, dochází k omezování studentů, kteří chtějí studovat náboženství v zahraničí, vyžaduje se, aby kázání probíhala v kazachštině (většina věřících jsou Ujgurové mluvící ujgursky), dochází k pronásledování Ujgurů repatriovaných z Číny. Změny přijaté v Kazachstánu v roce 2021 nezahrnovaly žádné podstatné změny. Dále článek popisuje, že úřady monitorují náboženskou činnost a trestají pokojné náboženské aktivity mužů provozované online. Obvinění se obvykle týkají článků 174 trestního zákoníku (podněcování k sociálním, národním, etnickým, rasovým, třídním nebo náboženským svárům) a 256-2 (podpora terorismu nebo veřejné výzvy k provedení teroristického činu prostřednictvím hromadných sdělovacích prostředků). Vláda využívá „expertů“, jejichž odbornost je autorem článku zpochybňována, k analýze náboženských materiálů, zda neobsahují známky extremismu. Dále popisuje, že vězni svědomí jsou vystavováni dalším trestům tím, že jsou po propuštění zařazeni na seznam Úřadu pro finanční monitorování, což jim omezuje přístup k bankovním účtům. Následně představuje příběhy Dadashe Maženova a Galymžana Abilkairova (zatčení za šíření přednášek muslimského učitele Bašpajeva, který byl označen za extrémistu) a dalších mužů stíhaných za zapojení se do skupinového chatu o islámu.

- výroční zprávou Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF) za rok 2024, z níž plyne, že dle vyhlášky z roku 2014 je v Kazachstánu zakázáno nosit náboženské oděvy ve školách. Výroční zpráva dále popisuje ukládání pokut za náboženské aktivity konané mimo registrované místo bohoslužeb.

- výroční zprávou Komise Spojených států pro mezinárodní náboženskou svobodu (USCIRF) 2025, v níž je popsáno, že v Kazachstánu je pokračováno v prosazování zákona o náboženských aktivitách a náboženských sdruženích z roku 2011, je zakázáno vyslovovat „Amen“ v mešitách, jsou trestány náboženské aktivity protestantských křesťanů a není

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

respektována výhrada svědomí svědků Jehovových k vojenské službě. Tisk informoval, že vláda plánuje zakázat zakrývání obličeje na veřejných místech a nošení šátků ve školách a zvýšením prahových hodnot pro registraci. Dále popisuje náboženskou skladbu obyvatelstva, ukládání pokut za náboženské aktivity podle správního řádu, regulaci náboženských symbolů ve školách a s ním spojené příběhy dětí, které nebyly v náboženském oděvu vpouštěny do školy, nebo byly ze školy vyloučeny. Nejvyšší soud Kazachstánu shledal úplný zákaz náboženských symbolů ve školách a trestání jeho porušení vyloučením dítěte z vyučování jako porušení práva na vzdělání a objasnil, že ministerstvo školství však může zavést povinné školní uniformy

- zprávou Amnesty International „Stav lidských práv ve světě“ – kapitolou Kazachstán 2023, která popisuje práva na svobodu projevu, shromažďování a sdružování po protestech v roce 2022 a slibu prezidenta Tokajeva o obnovení všech klíčových politických institucí. Ve vztahu k náboženské svobodě popisuje, že náboženské skupiny podléhají registraci v závislosti na počtu členů a územní působnosti organizace (povinnost registrace mají náboženské skupiny sdružující nejméně 50 členů v lokálních organizacích, 500 členů v regionálních organizacích nebo 5000 členů v celostátních organizacích).

- zprávou Human Rights Watch „Světová zpráva 2023: Kazachstán“, která popisuje události z roku 2022: v lednu 2022 propukly protivládní protesty, které spustily kaskádu porušování lidských práv ze strany úřadů vůči protestujícím. Následně byl znovu zvolen prezident Tokajev v předčasných volbách, proběhlo referendum o ústavních změnách (omezení prezidentského úřadu), které prezident podepsal.

- dokumentem Ministerstva zahraničí USA – Zpráva o svobodě náboženství za rok 2023, která popisuje, že členové registrovaných náboženských skupin mohou praktikovat náboženství bez obtěžování, ale úřady v roce 2023 nadále udělovaly pokuty, zatýkaly, zadržovaly nebo věznily jednotlivce na základě náboženského přesvědčení či příslušnosti. Popisuje, že propuštění vězni čelili zmrazování bankovních účtů, vláda neschvalovala registrace náboženských skupin, jednotlivá místa odmítla náboženským skupinám pronajímat prostory, docházelo k obtěžování náboženských menšin pokutami a omezováním jejich činnosti. Dále popisuje, že v Kazachstánu stále dochází k diskriminaci minoritních náboženských skupin vnímaných jako netradiční (jehovisté, baptisté, evangeličtí protestanti, muslimové nosící pokrývku hlavy nebo jiný oděv, který je identifikuje). Dále je v dokumentu rozebírána demografie náboženství: ze 20,1 milionu obyvatel se 92,8 % identifikuje jako věřící, 69,3 % tvoří muslimové, 17,2 % křesťané, méně než 5 % židé, buddhisté, vyznavači Krišny, bahaisté a scientologisté. Dále zpráva popisuje právní rámec náboženství v Kazachstánu – povinnost registrace náboženských skupin, cenzuru, povinnost schválení náboženských textů před jejich distribucí. Správní zákony obsahují sankce za neschválené náboženské aktivity – účast na skupinách, distribuce textů, provozování veřejných náboženských akcí, misionářská činnost atd. bez povolení státu. Trestní zákoník zakazuje podněcování náboženské nenávisti, propagaci výlučnosti, nadřazenosti nebo méněcennosti občanů podle jejich náboženského vyznání nebo původu. Zpráva popisuje, že je na uvážení vlády, zda některou skupinu označí za extremistickou, její aktivity zakáže a kriminalizuje její členy. Nejvíce zakázaných skupin je islámských – těch, které nenásledují Hanafijskou školu sunnitského islámu. Dále jsou popisovány podmínky pro registraci a podmínky pro vykonávání jednotlivých náboženských aktivit a zákazy vyjmenovaných náboženských aktivit a ukládání sankcí za jejich porušení. Dále dokument odkazuje na zjištění organizace Forum 18, která zaznamenala skupinu devíti mužů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

uvězněných za účast na online náboženské diskusní skupině a uvedla, že skutečný počet muslimů uvězněných za pokojné náboženské aktivity je ve skutečnosti vyšší. Organizace popsala, že i po propuštění vězni čelí zablokování účtů. Lidé obvinění z náboženského extremismu nemají kvalitní obhajobu před soudem, podezření jsou založena jen na jejich sympatizaci se zakázaným hnutím bez relevantních důkazů. Dokument ministerstva dále popisuje postavení jednotlivých náboženských skupin, dále zacházení s vězni (např. mohou provozovat náboženství jen sami ve svém osobním čase, který nekoresponduje s časem pro modlení dle náboženských pravidel). Někteří muslimové si stěžují na diskriminaci, protože kvůli vousům, šátkům a oblečení nedostanou práci ve školství a veřejných službách. Náboženské menšiny nejsou společností vnímány pozitivně (především jehovisté a konvertité z islámu na křesťanství).

- dokumentem „USCIRF-veřejné slyšení: Zákony regulující náboženství ve střední Asii (9. 9. 2025)“, z kterého plyne, že se jedná se o veřejnou pozvánku k virtuálnímu slyšení americké komise pro mezinárodní náboženskou svobodu dne 9. 9. 2025 o návštěvě v Kyrgyzstánu a Kazachstánu v červnu 2025, v pozvánce je uveden program slyšení.

Posouzení věci soudem

25. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věte druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věte první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
26. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a konaných ústních jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
27. Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020, č. j. OAM-798/ZA-ZA11-P10-2018, rozhodl o neudělení žádné z forem mezinárodní ochrany žalobkyním ani synovi žalobkyně a). Rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020 žalovaný rozhodoval o první žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 17. 9. 2018, kterou za nezletilou žalobkyni b) podala její matka žalobkyně a). Žalobkyně a) jako důvod podání první žádosti o mezinárodní ochranu pro sebe a svoji dceru žalobkyni b) uvedla těžkou životní situaci v zemi původu. Jako konkrétní důvod uvedla, že její manžel strávil ve vězení v zemi původu 11 let pro své náboženské přesvědčení. Po propuštění z věznice byl psychicky nemocný a agresivní, protože se s ním žalobkyně a) rozvedla a bývalý manžel se začal skrývat. Přesto se tamní policie chodila ptát do bytu žalobkyně a) jí a jejího syna na místo pobytu bývalého manžela. Žalobkyně a) měla obavy, aby nebyl syn jako jeho otec bezdůvodně vsazen do vězení, neboť policisté vyhrožovali, že syna pošlou do internátu. Žalobkyně a) žádala o mezinárodní ochranu, aby ochránila své děti a náboženské přesvědčení. Žalobkyně b) měla na škole v zemi původu problémy s tím, že nosila šátek a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dlouhé sukně. Nejprve byl oděv žalobkyně b) tolerován, ale poté byl zakázán. Žalobkyně b) plakala, protože nemohla nosit svůj šátek, místo kterého nakonec nosila menší, trojčipý. Žalobkyně a) uvedla, že při návštěvě školní komise byly dívky se šátky zavřeny do učebny, kde se nevyučovalo a bylo jim nakázáno sedět v tichosti. Tato uvedená tvrzení žalobkyně nebyla shledána azylově relevantní a žalobkyním nebyla přiznána žádná z forem mezinárodní ochrany. Proti rozhodnutí ze dne 24. 1. 2020 byla podána neúspěšná správní žaloba (rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 3. 2021, č. j. 32 Az 2/2020-94) i kasační stížnost (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2022, č. j. 7 Azs 102/2021-46).

28. Druhou žádost o mezinárodní ochranu, která je předmětem tohoto soudního přezkumu, podaly žalobkyně dne 5. 12. 2022. Při poskytnutí údajů k této žádosti žalobkyně a) i za svoji dceru, v té době nezletilou žalobkyni b) sdělila, že jejich náboženské přesvědčení je islám, žalobkyně a) je rozvedená, žalobkyně b) je svobodná, žalobkyně a) má čtyři děti, obě žalobkyně do Česka přicestovaly letecky dne 10. 9. 2018 na udělené vízum, žalobkyně b) je zdravá bez zdravotních omezení a žalobkyně a) trpí migrénami, jinak je bez zdravotních omezení. Jako důvody podání žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně a) uvedla, že jsou stejné, jako důvody, které uvedla v řízení o předchozí žádosti o mezinárodní ochranu. Podotkla, že se od předchozí žádosti o mezinárodní ochranu nic nezměnilo, vše zůstalo stejné. Žalobkyně chtějí zůstat v Česku a nechť se vracet do Kazachstánu. Žalobkyně a) rovněž uvedla, že jejího manžela v roce 2002 pro jeho víru uvěznili na 11 let a žalobkyně a) pak sama vychovávala děti a čelila nátlaku policistů, kteří za ní chodili domů. Z Kazachstánu odjela, aby ochránila sebe, svou rodinu a svou víru.
29. Součástí správního spisu je rovněž zpráva Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) – Kazachstán ze dne 6. 6. 2022, Informace Ministerstva zahraničních věcí – Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí ze dne 16. 2. 2023, Informace OAMP – Kazachstán – Protesty v lednu 2022 ze dne 31. 1. 2022, Informace OAMP – Kazachstán – Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 10. 3. 2023. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 27. 7. 2023 vyplývá, že žalobkyně doložily DVD, jehož obsahem jsou informace o nepokojích v Kazachstánu z ledna 2022, kdy měli být zabíjeni mladí lidé. Žalobkyně dále mj. doložily podpurný dopis od Klubu vášnivých srdcí ze dne 10. 6. 2022 (včetně tlumočnického překladu do češtiny), kopie předvolání na policii a na státní zastupitelství (bez překladu), internetový článek o politických věznicích v Kazachstánu a jeho strojový překlad do češtiny z 8. 7. 2009, internetový článek z 12. 9. 2012, usnesení Evropského parlamentu ze dne 20. 1. 2022 o situaci v Kazachstánu (včetně strojového překladu z angličtiny do češtiny) a potvrzení o studiu žalobkyně b). Na základě uvedených podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
30. K žalobě žalobkyně přiložily článek Sultana Khana Akkuly ze dne 9. 7. 2009 o politických věznicích v Kazachstánu; fotografie protestujících lidí s transparenty neuvedeného autora z protestního shromáždění v Praze v únoru 2009; fotografii Amanzhola Mambetova s dítětem (pozn. soudu: shodná fotografie je součástí článku Sultan-Khana Ccculase ze dne 8. 7. 2009 založeném ve správním spisu, na kopii článku je ručně dopsáno, že se jedná o manžela žalobkyně a) a jejího syna Mussu); předvolání žalobkyně a) k výslechu na Žylyojské okresní prokuratuře ze dne 19. 12. 2022 s úředním překladem do češtiny; předvolání žalobkyně a) k výslechu dne 16. 1. 2023 a dne 9. 2. 2023 u Žylyojského okresního oddělení vnitra; kopii článku Felixe Corleye a Johna Kinahana „Kazachstán: Průzkum náboženské svobody,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

červen 2022“ ze dne 23. 6. 2022 publikovaného v 18. čísle časopisu Oslo; a kopie neautorizovaných překladů článků Felixe Corleye o pronásledování členů a příznivců zakázaných náboženských hnutí v Kazachstánu ze dne 30. 11. 2018, 4. 7. 2018 a 26. 7. 2018.

31. K vyjádření ze dne 11. 9. 2025 přiložily žalobkyně listiny, které jsou spolu s jejich obsahem zmíněny již v bodě 24 tohoto rozsudku.
32. Z úřední činnosti soud zjistil, že obsah žaloby je obdobný jako obsah žaloby projednávané u zdejšího soudu pod sp. zn. 42 Az 3/2023. Předmětná žaloba nebyla žalobkyněmi přilehavě upravena, aby korespondovala se skutečnostmi zjištěnými v dané věci. Žalobní námitky tak z velké části brojí proti něčemu, co v řízení nebylo vůbec zjištěno. Takto nedbale formulované žalobní námitky soud vypořádal kvalitativně odpovídajícím způsobem.
33. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, kterou žalobkyně spatřovaly ve všech ostatních žalobních námitkách, které v žalobě uvedly. Soud konstatuje, že žalobní námitky, na které žalobkyně námitkou nepřezkoumatelnosti odkázaly, samy o sobě jako námitky nepřezkoumatelnosti formulované nejsou a soud se jednotlivými námitkami zabývá níže. K takto vágně a nespecificky formulované námitce nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů soud sděluje, že obsah a kvalita rozhodnutí soudu jsou předurčeny obsahem a kvalitou žaloby, přičemž není úlohou soudu za žalobkyně domýšlet a dovytvářet žalobní námitky (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54), proto uvedenou námitku nepřezkoumatelnosti vypořádal soud přiměřeným způsobem.
34. V této souvislosti soud poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] *odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní věci*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po správním (odvolacím) orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené ve vyjádření (odvolání); plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažil a proč neakceptoval jednotlivé námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobkyně podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
35. Před vypořádáním dalších jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. V takovém případě je

soud povolán výhradně k tomu, aby zkoumal, zda byly naplněny důvody pro zastavení řízení a zda byla žádost žalobkyní skutečně nepřípustná. Toto omezení vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona ... o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).

36. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že „[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná.“
37. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu platí, že „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.“
38. Podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu platí, že „[p]ro účely tohoto zákona se rozumí opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany“.
39. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
40. Opakovaná žádost je žádost druhá v pořadí, tedy první opakovaná žádost, která je podána toutéž osobou kdykoli poté, co byla podána žádost originální – původní, první v pořadí. Za další opakovanou žádost se považuje žádost podaná toutéž osobou jako třetí či další v pořadí neboli se jedná o druhou a další opakovanou žádost.
41. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě procedurální směrnice a projevil se v § 11a a násl. zákona o azylu. Tato ustanovení zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti, které žadatel nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy. Plně v souladu s procedurální směrnicí zákon o azylu stanoví, že v případě, kdy je na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
42. Důvodová zpráva k příslušné novele zákona o azylu (provedené zákonem č. 314/2015 Sb.) v dané souvislosti uvádí: „Cílem transpozice tohoto ustanovení je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení

mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“

43. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65, vyplývá, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.
44. Z výše uvedeného plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozím případě (či případech) vedly k zamítnutí dřívější žádosti (nebo žádostí) o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel – nikoli vlastní vinou – nemohl uplatnit během předchozího (předchozích) řízení.
45. Žalobkyně by měly mít na paměti, že § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje podle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.
46. Předně soud konstatuje, že se v případě žalobkyně jedná o opakovanou žádost. První žádost (originální – původní) byla podána dne 17. 9. 2018. Na základě této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 1. 2020 žalobkyním a synovi žalobkyně a) neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Uvedené rozhodnutí bylo neúspěšně napadeno správní žalobou a kasační stížností. Poté dne 5. 12. 2022 podaly (již jen samotné) žalobkyně svou druhou žádost v pořadí, tedy žádost opakovanou.
47. Žalobkyně a) a žalobkyně b) v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany mezi důvody pro její udělení uvedly těžkou životní situaci v zemi původu, uvěznění manžela žalobkyně a) v zemi původu pro jeho víru, obavy o syna žalobkyně a), aby nebyl uvězněn jako jeho otec, nemožnost žalobkyně b) nosit ve škole šátek a dlouhé sukně a šikana ze strany školy pro takové odívání.

48. Ve své druhé žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně uvedly, že důvody podání žádosti jsou stejné jako byly při podání první žádosti, přičemž se nic od podání první žádosti nezměnilo. Žalobkyně a) v rámci poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu dne 8. 12. 2022 předložila dopis od ochránce práv z Francie, tři předvolání na policii, předvolání na státní zastupitelství, internetové články o situaci v Kazachstánu, video z ledna 2022 o situaci v Kazachstánu na DVD a potvrzení o studiu žalobkyně b). K předloženým předvoláním na policii uvedla, že jsou z doby, kdy již nebyla v Kazachstánu, sousedi jí předvolání vyfotili a předali přes dceru, v minulém řízení je nepředložila, protože nevěděla, co ji čeká a měla strach.
49. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí plyne, že se porovnáním jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany a v nich uplatněných důvodů žalovaný náležitě zabýval (především na str. 9) a shledal, že žalobkyně neuvedly ani se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejich zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by nasvědčovaly možnému pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo hrozící vážné újmě podle § 14a téhož zákona.
50. K bezpečnostní situaci v zemi původu, jakožto možnému azylově relevantnímu důvodu, žalobkyně doložily internetové články, podpurný dopis od Klubu vášnivých srdcí, usnesení Evropského parlamentu a DVD s videem z YouTube o situaci v Kazachstánu. Žalovaný zhodnotil žalobkyněmi předložené důkazy na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, přičemž všechny shledal pro posuzovanou věc irelevantními. Podpurný dopis Klubu vášnivých srdcí byl napsán zprostředkovaně z Francie na vyžádání bez osobní znalosti žalobkyň, internetové články o Kazachstánu a jejich strojové překlady žalovaný hodnotil jako úvahové a staré, bez azylově relevantního potenciálu. DVD a usnesení Evropského parlamentu stran nepokojů v Kazachstánu v lednu 2022 vzal žalovaný na vědomí, přičemž si ke zjištění aktuální situace v Kazachstánu opatřil výše uvedené zprávy a informace OAMP. S hodnocením žalovaného, že žalobkyněmi předložené listiny a DVD nedokládají žádné azylově relevantní nové dosud neuplatněné skutečnosti, se soud ztotožnil. Žalovaný si vyžádal dostatek podkladů o bezpečnostní situaci v Kazachstánu, a to i ve vztahu k protestům, které se v Kazachstánu uskutečnily v lednu 2022, a dospěl k závěru, že demonstrace se týkaly zdražení LPG, později zaznívala nespokojenost s politickou situací, výsledkem byl vyhlášený dvoutýdenní výjimečný stav. Následně došlo ke zklidnění situace, úřady obnovily služby a v zemi další nepokoje a ozbrojené střety neprobíhaly. Důvody nepokojů v roce 2022 měly ryze ekonomický charakter, nastalá situace však neměla náboženské důvody či podtext. Kazachstán je majoritně muslimskou zemí, se širokým spektrem náboženských skupin, náboženská legislativa v zemi je dlouhodobě kritizována, avšak bylo tomu tak již v době odchodu žalobkyní ze země. Vláda používala vágní obvinění z teroristické propagandy, extremismu či podněcování náboženské nenávisti apod. k odůvodnění zatýkání náboženských aktivistů a politických oponentů a jako výmluvu pro autoritářské excesy. Žalovaný tyto informace vyhodnotil tak, že byť zprávy poukazují na přetrvávající porušování náboženské svobody a práv a vyjadřují znepokojení po událostech a reakci kazašského režimu v roce 2022, je pokus režimu přesměrovat hněv obyvatelstva kvůli korupci a nerealizovaným reformám k náboženskému extremismu a terorismu neúspěšný a evidentně krátce časově ohraničený; že stran bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyní nedošlo od meritorního posouzení první žádosti k závažné relevantní změně, která by představovala novou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, tedy že by žalobkyně mohly být v zemi původu vystaveny pronásledování z důvodů

uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by jim hrozila vážná újma dle § 14a téhož zákona. Žalovaný na str. 9 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že takovou změnou bezpečnostní situace v Kazachstánu nebyly časově omezené demonstrace a eskalace násilí během ledna roku 2022 kvůli zvýšení cen pohonných hmot. Toto krátké období násilností nemělo vliv na dlouhodobou bezpečnostní situaci v zemi. Žalovaný proto neshledal důvod k tomu, že je tento důvod podání žádosti žalobkyně nutně opětovně meritorně posoudit.

51. Soud v tomto hodnocení podkladů žalovaným neshledal žádné nedostatky. Žalobkyně a) není veřejně politicky aktivní, nezastává žádnou významnou funkci, není náboženskou aktivistkou, svou víru praktikuje v soukromí. Rovněž nezletilá žalobkyně b) nevystupuje na veřejnosti jako propagátorka v zemi původu zakázaného náboženského hnutí. Rodinní příslušníci žalobkyň žijí v Kazachstánu běžným způsobem života, jediné „příkoří“ kterého se jim dostává, jsou časté kontroly dokladů zeťů žalobkyně a). Není tedy důvod domnívat se, že by žalobkyně byly v zemi původu pronásledovány z důvodu náboženského vyznání, pokud jsou pouhými běžnými věřícími (neprovozujícími misijní činnost či veřejnou náboženskou agitaci, nevykonávajícími činnost duchovních vůdců ani laických pracovníků nějaké náboženské organizace). Dle dostupných podkladů nastaly v roce 2022 dílčí nepokoje, celková situace v Kazachstánu se však od právní moci rozhodnutí o první žádosti a od jeho soudního přezkumu prakticky nezměnila, stejně tak se nezměnilo ani postavení příslušníků náboženských menšin – to je nadále stejně nepříznivé, jako tomu bylo v roce 2018, kdy žalobkyně podaly svou první žádost o mezinárodní ochranu, a v době rozhodnutí o ní. Zákon upravující náboženské aktivity, byl přijat v roce 2011, zákaz náboženských symbolů ve školách v Kazachstánu platí od roku 2014, v roce 2021 byla avizována změna zákona (mělo dojít ke změně pravidel registrace náboženských skupin a ke snížení pokut za přestupky za nepovolené náboženské aktivity, avšak dle článků a zpráv lidskoprávních organizací k žádné změně nedošlo a pořád setrvává stav, který zde byl před odchodem žalobkyň ze země. Současně nebylo prokázáno, že by žalobkyně čelily konkrétnímu správnímu stíhání za přestupek podle kazachstánského správního řádu za nepovolené náboženské aktivity, ani trestnímu stíhání za jednání kazachstánskými úřady označovaná jako extremistická či teroristická, nebo, že by čelily citelně většímu zájmu kazachstánských orgánů veřejné moci, než tomu bylo v době, kdy ještě pobývaly v Kazachstánu. Nebylo prokázáno ani, že by žalobkyním v Kazachstánu v případě jejich návratu hrozilo reálné nebezpečí stíhání a uvěznění, nelidského zacházení či pronásledování. Nová skutečnost, která nebyla známa v době rozhodování o první žádosti a která nebyla uplatněna bez zavinění žalobkyň v řízení o první žádosti tak nebyla zjištěna. Žalobkyně tak do opakované žádosti nevnesly žádné nové skutečnosti, které by byly podstatné pro posouzení nároku na jejich mezinárodní ochranu. Soud tedy konstatuje, že v případě žalobkyň byly naplněny zákonné podmínky nepřípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalovaný proto oprávněně a plně v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona vyslovil nepřípustnost této žádosti a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V tomto postupu a rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádné pochybení.
52. Dále se soud podrobněji zabýval tvrzeními formulovanými tak, že rodina „žalobce“ vyznává netradiční proud islámu, přičemž v zemi původu byl „žalobce“ lídrem (imámem) neregistrovaného náboženského uskupení obdobně orientovaných věřících, pročež byl v zemi původu pronásledován. V případě návratu do země původu se žalobkyně a) obává stupňování pronásledování, jak se to již stalo jejímu manželovi, který byl uvězněn pro praktikování své víry, ačkoliv oficiálně byl uvězněn pro držení drog, které mu však byly

podstrčeny státními orgány. Tvzení stran uvěznění bývalého manžela žalobkyně a) uvedla již v předcházejícím řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, přičemž bylo posouzeno jako nedůvodné. Nejedná se tedy o nově uvedenou skutečnost dle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Žalobní tvrzení o tom, že by byla některá z žalobkyň v Kazachstánu vůdcem (imámem) neregistrovaného náboženského uskupení, se objevuje poprvé až v textu žaloby a do kontextu azylového příběhu žalobkyň nezapadá. Do textu žaloby se uvedené tvrzení tedy dostalo nejspíš nedopatřením z jiného konceptu žaloby.

53. Žalobkyně v podané žalobě uvedly, že přímo jim v Kazachstánu hrozí pronásledování z náboženských důvodů, neboť vyznávají v Kazachstánu zakázaný netradiční směr islámu. K tomu soud pro úplnost uvádí, že pronásledováním se rozumí závažné porušení práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování. Nepostačí tedy, půjde-li o pouhou zvýšenou pozornost orgánů veřejné moci a s ní spojené nepříjemnosti (v tomto případě možná zvýšená kontrola na hranicích a možné předvolání k výslechu, možné opakování výzev k registraci nebo zanechání veřejných projevů víry), byť v jednotlivých případech mohou být vnímány intenzivně, pokud tyto nepříjemnosti ve svém celku nedosáhnou takové intenzity a systematičnosti, že u dotčené osoby ve zcela zásadní míře snižují kvalitu prožívání a berou životní perspektivu a že v ní vyvolávají silný pocit celkové bezvýchodnosti a beznadějnosti její situace. Intenzita uvedených ústrků musí být objektivní v tom smyslu, že by jimi byly výše uvedené negativní životní pocity působeny zpravidla i u jiných jedinců nacházejících se ve státě původu žadatele o azyl v obdobné situaci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2012, č. j. 6 Azs 4/2012–67). Žalobkyně a) ve správním řízení jako novou skutečnost předložila fotokopie předvolání na policii a na státní zastupitelství, ke kterým uvedla, že je nepředložila v řízení o předchozí žádosti. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že předvolání na policii byla již posuzována v rámci řízení o předchozí žádosti, předvolání na státní zastupitelství bylo posuzováno u Krajského soudu v Hradci Králové v rámci řízení o předchozí žádosti, a že listiny tedy byly vypořádány v rámci řízení o první žádosti, proto tvrzení žalobkyně a), že je nemohla předložit k první žádosti je ryze účelové. V řízení o první žádosti žalobkyň nebylo prokázáno, že by v případě návratu do Kazachstánu čelily pronásledování. Situace žalobkyň je od té doby neměnná.
54. Na tomto místě se soud dovolává závazných názorů, vyslovených v kasačním rozsudku. V něm Nejvyšší soud dospěl k závěru, že je třeba v souladu s ustanoveními čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), resp. § 32 odst. 9 zákona o azylu zohlednit žalobkyni a) navržený důkaz, a že nelze předložené předvolání posoudit jako nerelevantní ve vztahu k rozhodnutí žalovaného pouze z toho důvodu, že žalovaný toto předvolání nemohl v napadeném rozhodnutí zohlednit. Nejvyšší správní soud dále podepsanému soudu vytkl, že se nezabýval námitkou žalobkyně uplatněnou v doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2023 týkající se nejlepšího zájmu nezletilé žalobkyně b) dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Nejvyšší správní soud uložil podepsanému soudu, aby v dalším řízení znovu zhodnotil, zda předložené předvolání může mít vliv na závěr žalovaného, že žalobkyně neuvedly žádné nové skutečnosti relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, které nemohly bez svého zavinění uplatnit v řízení o své první žádosti s tím, že pokud takový vliv nelze vyloučit, je třeba rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, v němž žalovaný znovu pečlivě vyhodnotí zjištěný

skutkový stav včetně skutečností zjištěných či nastalých v řízení před soudem a znovu rozhodne.

55. Žalobkyně k žalobě přiložily předvolání k výsledku na dny 19. 12. 2022, 16. 1. 2023 a 9. 2. 2023 společně s jejich úředním překladem do češtiny a Krajský soud v Ústí nad Labem těmito předvolání provedl při jednání dne 14. 10. 2024 dokazování. V prvním rozhodnutí se však nesprávně (jak zhodnotil Nejvyšší správní soud) vyjádřil tak, že tato předvolání nemají relevanci ve vztahu k rozhodnutí žalovaného, protože byly uplatněny až po vydání napadeného rozhodnutí. Nejvyšší správní soud přikázal zdejšímu soudu, aby zvážil, zda nově zjištěné nebo nastalé skutečnosti mohou mít vliv na rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud proto znovu posoudil napadené rozhodnutí a připojený správní spis a dospěl k závěru, že žalobkyně ve své opakované žádosti neuvedla žádné relevantní nové skutečnosti. Žalovaný měl výše uvedená předvolání k dispozici, neboť žalobkyně jejich fotokopii předložila v rámci poskytnutí údajů k (opakované) žádosti o mezinárodní ochranu, a podrobně se jimi zabýval. Srovnal si je s předvoláními, která žalobkyně předložila v rámci řízení své předchozí (první) žádosti o azyl a zjistil, že jsou totožné a že již byly vypořádány v rámci rozhodnutí o první žádosti. Předvolání samotná jsou sice nová, ovšem samotná skutečnost, že kazachstánské orgány veřejné moci se po žalobkyni a) shání, aby podala vysvětlení, nikoli. Soud shledal, že tvrzení žalovaného o tom, že tato předvolání byla již posouzena v rámci projednání první žádosti žalobkyně, jsou nepřesná, neboť datum a čas uvedený v těchto předvoláních měl nastat až výrazně později po pravomocném rozhodnutí správního orgánu o první žádosti o mezinárodní ochranu i po pravomocném soudním přezkumu. Jedná se tedy nikoli o zcela totožná předvolání k výsledku, ale o opakovaná předvolání k výsledku. Z uvedeného je tedy zjevné, že kazachstánské orgány veřejné moci volaly žalobkyni a) k výsledku znovu, poté, co jejich předchozí předvolání (z roku 2018 hodnocená v rámci první podané žádosti o mezinárodní ochranu) nepřinesla žádný výsledek. Obsahově jsou tedy totožná, liší se v datu výsledku. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že se nejedná o novou skutečnost. Již v první žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu bylo pravomocně vyhodnoceno, že se nejedná o azylově relevantní skutečnost. Kazachstánské úřady se o žalobkyni a) zajímaly již v době, kdy ještě pobývala v Kazachstánu, v řízení o první žádosti pak doložila, že byla volána k výsledku jako svědkyně (v řízení o své první žádosti uvedla, že ve vztahu ke svému bývalému manželovi). Situace, že se o ni Kazachstánské úřady a žádaly její slyšení jako svědka tedy byla známa již při rozhodnutí o první žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu a předložená opakovaná předvolání žalobkyně a) k výsledku na dny 19. 12. 2022, 16. 1. 2023, 9. 2. 2023 a 11. 3. 2025 za účelem podání svědecké výpovědi dokládají, že tento zájem v nezměněné intenzitě stále přetrvává.
56. Soud zdůrazňuje, že nepochybně, že Kazachstán je nedemokratický stát s autoritářským režimem a dochází zde k nedostatkům svobody vyznání. Nicméně úkolem soudu v daném řízení není přezkum rozhodnutí o první žádosti, ale zhodnocení, zda správní orgán nepochybil ve svých závěrech při posuzování opakované žádosti, tedy zda od pravomocného skončení řízení (a soudního přezkumu) o první žádosti vyvstala nějaká nová azylově relevantní skutečnost, která v době podání první žádosti a řízení o ní nebyla známa, nebo nemohla být bez zavinění řádně uplatněna. V režimu opakované žádosti se zkoumá, zda existují nové skutečnosti, které by situaci žalobkyň, která již byla meritorně posouzena v řízení o jejich první žádosti, nějakým způsobem zhoršovaly. V opakované žádosti žalobkyně předložila další opakovaná předvolání, sdělení vyšetřovatele a zprávy různých organizací, které však pouze dokládají situaci, která zde byla již v době podání první žádosti

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

a nemůže se proto jednat o novou skutečnost, kterou by bylo třeba znovu hodnotit z hlediska naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Co se týče obecné bezpečnostní situace v Kazachstánu, ani ta dle předložených zpráv nedoznala po protestech v lednu 2022 výraznější změny oproti roku 2018.

57. Tvrzení žalobkyně, že dle komentáře k zákonu o azylu a v něm citované judikatury Evropského soudu pro lidská práva a Soudního dvora EU (dále jen „SDEU“) koncept reálného nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení zahrnuje jakékoli jednání, které ohrožuje fyzickou či psychickou integritu jednotlivce, není pravdivé. Komentář i citovaná judikatura naopak popílují, že riziko nebezpečí musí být reálné a intenzivní. SDEU v rozsudku ve věci *Elgafaji et al.* ze dne 7. 2. 2009, sp. zn. C-465/07, judikoval výjimku z nezbytné intenzity, když popsal, že „existence takového ohrožení může být výjimečně považována za prokázanou, pokud míra svévolného násilí, kterou se vyznačuje probíhající ozbrojený konflikt, posuzovaná příslušnými vnitrostátními orgány rozhodujícími o žádosti o podpůrnou ochranu nebo soudy členského státu, kterým bylo předloženo rozhodnutí o zamítnutí takové žádosti, dosáhne natolik vysoké úrovně, že existují závažné důvody domnívat se, že by civilista byl v případě vrácení do dotyčné země nebo případně regionu vystaven - z pouhého důvodu své přítomnosti na území této země nebo regionu - reálnému nebezpečí uvedeného ohrožení (...) Nebezpečí, kterým je všeobecně vystaveno obyvatelstvo jednotlivých zemí nebo jeho část, sama o sobě [zpravidla] nepředstavují konkrétní ohrožení, které by mohlo být hodnoceno jako vážná újma“ Citovaný rozsudek SDEU vůbec nehovoří o tom, že by obecné nebezpečí mohlo plynout bez dalšího jen z existence represivního režimu v zemi, jak se žalobkyně snažily účelově zavádějícím způsobem popsat, ale o ozbrojeném konfliktu. Z obsahu správního spisu ani z žádné žalobkyněmi předložených listin (četných zpráv o současné situaci v Kazachstánu) neplyne, že by Kazachstán byl sužován válkou, vojenským pučem provázeným násilnostmi na celostátní úrovni, humanitární krizí či přírodní katastrofou doprovázenou násilnostmi na celostátní úrovni či jinou apokalyptickou událostí doprovázenou rozpadem společnosti, chaosem a násilím.
58. Dle názoru soudu předvolání na policii a na státní zastupitelství, která žalobkyně a) předložila žalovanému v řízení o opakované žádosti, případně následně spolu s (úředním) překladem zdejšímu soudu, rozhodně nesvědčí o tom, že by žalobkyně mohly být vystaveny pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že by jim hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu tak, jak pro opakovanou žádost předpokládá citované ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Tato předvolání jsou pouhým předvoláním k podání vysvětlení – svědecké výpovědi a nejsou spojena s konkrétním obviněním některé z žalobkyň, byť v jednom z nich je žalobkyně a) označena způsobem odůvodňujícím diskriminační přístup kazachstánské policie k ní. Krajský soud v Hradci Králové, který rozhodoval o žalobě proti rozhodnutí žalovaného o první žádosti žalobkyň v řízení vedeném pod sp. zn. 32 Az 2/2020, dospěl ve svém rozhodnutí k závěru, že žalobkyní předložená tři předvolání na policii, v blíže neurčené věci (v řízení o první žádosti uvedla, že by se vysvětlení mělo týkat toho, že její bývalý manžel je hledanou osobou), kam se měla dostavit jako svědek, sama o sobě v kontextu nízké intenzity samotných obtíží žalobkyně, nelze vyhodnotit jako azylově relevantní pronásledování. Ani z předvolání předložených žalobkyněmi v další (nyní hodnocené) žádosti není nikterak patrné, a ani žalobkyně takovou skutečnost ani netvrdí, že by byla spojena s konkrétním obviněním vůči některé z žalobkyň.
59. Rovněž přípis vyšetřovatele ze dne 12. 5. 2025 je pouze obecně formulovanou výzvou k upuštění od náboženských aktivit neregistrované skupiny a k registraci skupiny v souladu

se zákonem, pokud v nich žalobkyně a) chce v Kazachstánu pokračovat. Jedná se o obdobnou výzvu, jaká je dle zprávy organizace Forum 18 zasílána jehovistům, neobsahuje však žádné konkrétní obvinění, které by bylo spojeno s trestním stíháním žalobkyně a) v konkrétní věci. Skutečnost, že žalobkyni a) byla v Kazachstánu věnována zvýšená pozornost stejně jako jiným členům její náboženské skupiny nutně neznamená, že by jí v případě návratu bezprostředně hrozilo zadržení, trestní stíhání a odsouzení k dlouholetému trestu odnětí svobody za podporu nebo propagaci extremismu či terorismu. Soud připomíná, že v řízení o první žádosti bylo zjištěno, že žalobkyně vyznávaly svou víru v soukromí, nebyly aktivně veřejně vystupujícími členy žádné náboženské skupiny ani v ní nezastávaly žádnou zvláštní funkci a neměly ani žádné závažné potíže se státními orgány země původu. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70: „Pokud žadatel o mezinárodní ochranu zastává v rámci azylově relevantní skupiny významné postavení, je správní orgán povinen k této skutečnosti přihlídnout a zaměřit se na to, zdali u takového žadatele neexistuje zvýšená pravděpodobnost pronásledování (oproti řadovým členům dané skupiny) právě z důvodu jeho významného postavení ve skupině.“ Tvzení žalobkyně a) v právě projednávané žalobě, že jí lze dle popisu její práce pro náboženskou skupinu považovat za imáma, je *ipso facto* zcela zjevně nepravdivé. Zřejmě se jedná o tvrzení jiné osoby zkopírované z podání v jiné věci, které žalobkyně v žalobě omylem ponechaly. V každém případě, „nová“ předvolání a preventivní odstrašující dopis nabádající k registraci nebo upuštění od misionářské činnosti a veřejné propagace náboženství neprokazují žádnou změnu od předchozího rozhodnutí o žádosti žalobkyň. Od té doby se nic nezměnilo, žalobkyni a) byla zaslána a prostřednictvím blízkých v Kazachstánu předána další totožná předvolání jako v roce 2018 a nijak nekonkretizovaný přípis. Nejedná se tedy o novou azylově relevantní skutečnosti a námitka žalobkyň není v tomto směru důvodná.

60. Nezměnila se ani situace žalobkyně b), tato v zemi původu pronásledována nebyla (ani to netvrdila), pouze se cítila být diskriminována ve škole, protože jí nebylo dovoleno nosit hidžáb. Tato skutečnost nebyla při hodnocení první žádosti shledána azylově relevantní. Situace v Kazachstánu přitom stran sekularizace školství nejméně od roku 2014, kdy byl zaveden celoplošný zákaz náboženských symbolů ve školách, nedoznala výraznějších změn. Ani u žalobkyně b) proto nelze hovořit o hrozbě spočívající v diskriminaci v přístupu ke vzdělání, jako o nové skutečnosti ve smyslu § 11a zákona o azylu.
61. Žalobkyně v žalobě rovněž uvedly kritéria, dle nichž se posuzují bezpečné země původu a zároveň konstatovaly, že Kazachstán není v Česku považován za bezpečnou zemi původu, a proto nemohla být žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta jako zjevně nedůvodná dle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Napadeným rozhodnutím však nebyla žádost žalobkyní o udělení mezinárodní ochrany zamítnuta dle § 16 odst. 2 zákona o azylu, nýbrž řízení o žádosti bylo zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož žádost byla vyhodnocena jako nepřipustná dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona. S institutem bezpečné země napadené rozhodnutí nikterak nepracovalo, a i toto žalobní tvrzení bylo v žalobě uvedeno nejspíš „omylem“. Jelikož tyto uvedené žalobní námitky zjevně vybočují z kontextu správního řízení a odporují skutečností v řízení zjištěným, soud se uvedenými námitkami blíže nezabýval, neboť se do textu žaloby s velkou mírou pravděpodobnosti dostaly nedopatřením z jiných konceptů žalob.
62. Dále žalobkyně v doplnění žaloby ze dne 1. 10. 2023 (a shodně i v doplnění ze dne 11. 9. 2025) namítaly, že žalovaný opomněl, že žalobkyně b) je také žadatelkou o mezinárodní ochranu a že je na ni třeba aplikovat zvláštní ochranné standardy s ohledem na zásadu

nejlepšího zájmu dítěte dle čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Uvedly, že návrat do Kazachstánu by pro obě znamenal porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Namítaly, že žalovaný měl posoudit nejen objektivní rizika spojená s návratem do země původu, ale také vliv na vzdělání, sociální zázemí a psychický vývoj dítěte. Žalobkyně uvedly, že zde žijí již 5 let, žalobkyně b) se v České republice plně integrovala, má zde veškeré rodinné a sociální zázemí a přátele, absolvovala značnou část svého vzdělávání v České republice v českém jazyce, zatímco v Kazachstánu je hlavním jazykem kazachština, hrozí jí psychické a emocionální trauma a riziko perzekuce z náboženských důvodů. Z uvedených důvodů by již její samotné vycestování z Česka bylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobkyň dle čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Popsané okolnosti týkající se soukromého a rodinného života měly být dle názoru žalobkyň kvalifikovány jako vážná újma dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť by se jednalo o porušení mezinárodního závazku ze strany České republiky – čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

63. K první části této námitky soud uvádí, že podle § 3 odst. 5 zákona o azylu platí, že „*podal-li rodič, o jehož žádosti o udělení mezinárodní ochrany vede ministerstvo řízení, za své nezletilé dítě žádost o udělení mezinárodní ochrany, vede se o těchto žádostech společně řízení, nerozhodne-li ministerstvo usnesením o vyloučení ze společného řízení, zejména z důvodu ochrany práv a oprávněných zájmů dítěte.*“ Žalovaný tedy nepochybil, posuzoval-li žádost obou žalobkyň společně a vztáhl své rozhodnutí k oběma z nich. Skutečnost, že žalobkyni a) označil pojmem „žadatelka“ a žalobkyni b) jen jako „dítě“ namísto samostatného označení jako druhé žadatelky nepředstavuje podstatnou vadu napadeného rozhodnutí. Žalovaný jednal jako s účastníkem i s žalobkyní b), tuto však zastupovala jako zákonná zástupkyně žalobkyně a), proto žalovaný adresoval veškeré úkony pouze žalobkyni a) jednající za obě a také o ní hovořil jako o žadatelce – právě proto, že žalobkyně a) podala žádost za obě a ve správním řízení jednala za obě. Vadou správního řízení pak není, že žalovaný v řízení o opakované žádosti vyslechl pouze žalobkyni a). Podle § 23 odst. 2, písm. b) a písm. c) zákona o azylu se neprovádí pohovor (ve smyslu § 23 odst. 1 zákona o azylu), byla-li podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, nebo jde-li o nezletilého žadatele o udělení mezinárodní ochrany [s výjimkou nezletilé osoby bez doprovodu – to však není případ žalobkyně b), neboť jejím doprovodem je její matka], není-li pohovor nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Zákon o azylu tedy nevyžaduje v případech opakovaných žádostí provedení pohovoru, pokud pohovor není nezbytný ke zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 30. 1. 2019, č. j. 32 Az 17/2017–21). Za situace, kdy byla podána opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany, a o zjištěném stavu nebyly důvodné pochybnosti [žalobkyně neuváděly žádné nové azylově relevantní skutečnosti, žalobkyně a) dokonce uvedla, že všechny v rámci poskytnutí údajů k žádosti uvedené skutečnosti již sdělila v řízení o své první žádosti], pak žalovaný nebyl povinen provádět pohovor s žalobkyní b). Soud proto uvádí, že nebylo nutné ani to, aby žalovaný vedl pohovor také s nezletilou žalobkyní b) a jednal s ní zvlášť. Soud tedy uzavírá, že správní orgán žalobkyni b) jako účastnici správního řízení neopomněl, proto tvrzené pochybení shledáno nebylo. Skutečnost, že žalobkyně b) po podání žaloby nabyla zletilosti na tomto závěru nic nemění.
64. Dále k této námitce soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2024, č. j. 7 Azs 186/2022-48, který vyslovil závěr, že „*doplňkovou ochranu na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023, bylo možné udělit i) cizinci, kterému by v případě jeho vycestování z České republiky hrozila*

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

ve státě jeho původu vážná újma, ii) která svou intenzitou nemusí dosahovat intenzity újmy předvídané v § 14a odst. 2 písm. a) až c) téhož zákona, a iii) s ohledem na brozbu této vážné újmy by vycestování cizince znamenalo porušení mezinárodních závazků České republiky.“ Z uvedeného plyne, že újma musí hrozit ve státě původu, nikoli v České republice, tvrzené hrozící zpřetrhání rodinných či osobních vazeb [včetně dopadů na probíhající studium žalobkyně b)] obou žalobkyň v České republice tudíž nemohou být relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany. V citovaném usnesení rozšířeného senátu se zároveň uvádí, že řešení situace takových cizinců, resp. žadatelů o mezinárodní ochranu, kteří mají v České republice osobní či rodinné vazby, v jejichž důsledku by jejich nucené vycestování mohlo představovat porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, je třeba hledat v zákoně o pobytu cizinců. Žalobkyně b) tak má možnost řešit svou situaci prostřednictvím žádosti o pobytové oprávnění za účelem studia podle tohoto zákona.

65. Soud připomíná, že podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o azylu musí být splněny kumulativně. To znamená, že pokud žalobkyně neuvedly žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejich vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, ani se takové skutečnosti nebo zjištění neobjevily, není třeba zkoumat naplnění podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle názoru soudu proto nebylo třeba, aby žalovaný blíže zkoumal, zda by případné vycestování žalobkyň nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky a přihlížel k čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Soud dodává, že meritorní posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany může být provedeno pouze tehdy, pokud je žádost přípustná a není dán důvod pro zastavení řízení. Nadto je nutné zdůraznit, že rozhodnutí žalovaného není rozhodnutím bezprostředně spojeným s povinností opustit území České republiky. Předmětem bylo pouze posouzení, zda je žádost přípustná či nikoli, resp. zda žalobkyně uvedly nové azylově relevantní skutečnosti a jejich žádost má být meritorně projednána, či nikoli. Nebylo tedy na místě, aby se žalovaný ve svém rozhodnutí zabýval důsledky případného vycestování a možnými zásahy do soukromého a rodinného života žalobkyň a zájmy nezletilé žalobkyně b), když seznal, že opakovaná žádost žalobkyň je nepřipustná a nemá proto být meritorně projednána. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.
66. Na závěr soud shrnuje, že vzhledem k tomu, že žalobkyně neuvedly žádné nové azylově relevantní skutečnosti či zjištění dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, nebyl žalovaný povinen posuzovat, zda žalobkyně splňují podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany (§ 10a odst. 2 zákona o azylu), neboť toto posouzení již provedl v rámci řízení o první žádosti žalobkyň o mezinárodní ochranu a v souladu se zákonem řízení o žádosti zastavil.
67. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
68. Na okraj soud poznamenává, že instituty mezinárodní ochrany jsou instituty výjimečnými a nelze jimi legalizovat pobyt. K tomuto účelu měly žalobkyně využít instituty zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů.
69. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměly ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 16. září 2025

Mgr. Lenka Havlíčková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.